

## Můj Bůh, tvůj Bůh, žádný Bůh?

Ulrich Parzany, ProChrist 7. 3. 2013

Pokud už jste byli na některém z večerů ProChrist, víte, že přesně tohle je to veliké pozvání, o které nám každý večer jde. Ze srdce vás chci pozvat, prosím vás, pojd'te k Ježíši. A nedělám to sám: slyšeli jste Anatolije, slyšeli jste dnes večer hudbu, překrásnou slavnostní hudbu, která dotváří naše večery. Považuji tuto nádhernou hudbu za pozvání od Boha, který mluví k vašemu srdci a říká: Pojd'.

Vím, že existuje nemálo lidí, kteří říkají: To co tam děláte, je trochu jednostranné. Všechno to hrotit přes Ježíše. Existuje tolik představ o Bohu a tolik světových názorů a my si všichni užíváme, že žijeme ve svobodné Evropě, že jsou konečně pryč časy, kdy vládci rozhodovali o tom, čemu mají věřit jejich poddaní, a kdy člověka vyštvali nebo zavřeli do vězení, když se tomu nepřizpůsobil. Každý si může vybrat, každý může věřit, čemu chce. Je to požitek. Nechtěl bych žít v žádné jiné době než dnes.

Pokud jste ale skeptičtí a považujete to za příliš jednostranné, co slyšíte ode mne, nebo z písně, kterou zpívala Andrea, nebo od Anatolije, chci vás ujistit, že nejste jediní. Jeden z nejprominentnějších a nejznámějších představitelů humanitních věd v Německu, profesor Ulrich Beck z university v Mnichově, napsal před nějakou dobou knihu s titulem „Vlastní bůh“. Je velmi přímočarý a taky velmi příkrý a ostrý ve svých vyjádřeních. Říká, že podle jeho názoru všechna náboženství, která tvrdí, že existuje jenom jeden bůh, jenom podněcují násilí a násilím končí, a pokud dostanou takovou možnost, snaží se vnutit své přesvědčení jinověrcům. Nemyslí si to sám, podobný názor sdílí mnoho lidí.

A podle jeho názoru je jediným řešením, pokud chceme žít v budoucnosti v míru, abychom udělali to, co už kolem sebe vidíme, že si každý vytvoří svoje vlastní náboženství nebo světonázor, bude věřit v nějakého boha - jedno jakého, nebo v bohy nebo duchy nebo taky v nic. Proto svoji knihu pojmenoval: Vlastní bůh. Říká, že jedině tohle zaručí pokojné soužití. K tomu mohu říci, že mám samozřejmě zájem na tom, abychom navzájem žili v pokoji a míru. Jenom nevím, jestli řešením je to, že každý bude mít vlastního boha.

Ten princip bychom mohli vyzkoušet na fotbalu. Tady vedle na stadionu se hraje liga mistrů, je to pořád 1:0 pro Řím, ale Stuttgart má ještě pár minut na to, aby to zvrátil. Co mě na tom zneklidňuje, je rozsah bezpečnostních opatření, která se tu dnes odpoledne a večer chystají. Je tam velká spousta policistů, protože tu panují obavy, že po druhém poločase dojde ještě na třetí, kdy se to začne mydlit. Spousta násilí je s tím spojená.

Měl bych jeden návrh: na hřišti je 22 hráčů, a emoce jsou vypjaté proto, že mají jenom jeden míč. Dejte každému vlastní míč (potlesk) a přestanou si navzájem lámat kosti, na tribunách bude ticho, žádný rozruch, žádné ohňostroje, bude klid. Zdá se ale, že fotbalový svaz tomu není tomuto návrhu příliš nakloněn, přestože si tam lámou hlavu nad tím, jak uklidnit stadióny a zamezit rvačkám. Asi by to nefungovalo tak, jak si představuji.

Ale vážně: Tyto starosti britkých kritiků, kteří kritizují i křesťanskou víru, protože i my patříme mezi ty, kdo tvrdí, že existuje jenom jeden Stvořitel a jeden Ježíš, tyto starosti sdílím z celého srdce.

Říkám vám: nejhorší je, když se z křesťanů stanou fanatici. Protože tolerance je minimum, co lze od křesťanů očekávat. Tolerance znamená něco snášet. Goethe sice řekl: Tolerovat znamená opovrhovat. Ale to by bylo příliš málo, dívat se na druhé jen jako na občany druhé kategorie.

Ježíš řekl: Milujte své nepřátele. To znamená ty, kteří to se mnou nemyslí dobře, a nechystají pro mne nic dobrého. Ježíš říká: Miluj je. Modli se za ně, žehnej jim, prokazuj jim dobro. Nemluvil o pocitech, protože věděl, že své pocity nemůžeme změnit. Řekl ale: Modli se za ně, žehnej jim, prokazuj jim dobro. Podle toho je možné křesťany hodnotit, musí se tak hodnotit.

Vždycky, když se z křesťanů stali fanatici a reagovali nenávistí nebo násilím - k čemuž docházelo v dějinách Evropy v době státních náboženství brutálním způsobem - vždycky to byla tragédie. Proto dnes procházíme krizí hodnověrnosti křesťanské víry v Evropě. Protože za sebou máme dějiny, kdy jsme Ježíše a jeho slovo pošlapávali.

Ježíš řekl: Milujte své nepřátele a podle toho je potřeba a podle toho musíme být hodnoceni, s tím souhlasím.

Nepochybuji, že chceme žít v míru a je to pro nás důležité. Co ale s otázkou pravdy? Jde to takhle? Je možné o všem říci, že to má stejnou platnost? Proč v tom případě tolik zdůrazňujeme Ježíše?

To bychom přece mohli říci, že na tom nezáleží a že si každý může žít takovou víru, jakou chce. Stejně to tak každý udělá. Ať tu dneska večer řeknu cokoli, odejdete odsud z haly a budete si žít svůj život tak, jak to považujete za správné. A já budu bojovat za to, aby tato svoboda zůstala zachována, není v této části Evropy zdomácněná zas tak dlouho a musíme dohlížet na to, aby to tak ještě chvíli zůstalo.

A chci ale ještě poznamenat: ateističtí přátelé se - pokud jde o toleranci ve 20. století - také moc neproslavili, milióny lidí přišli o život v gulagu. A ani dnes nemám pocit, že ateistická vlna nějak oplývala tolerancí a laskavostí k těm, kdo smýšlejí jinak.

Dobrá, člověk nemusí být ateista a ani agresivní. Mám jistou sympatii pro lidi - protože tomu vnitřně rozumím a chápu to - kteří jsou agnostici. Agnostici jsou lidé, kteří neprohláší agresivně, že žádný Bůh neexistuje, protože tomu musí člověk věřit, to je vlastně dogma.

Agnostici říkají: My nevíme, jestli Bůh je nebo ne, prostě to nevíme. My lidé jsme schopni myslet jen jako lidé a všechno ostatní je spekulace, držme se při zemi, všechno ostatní jsou projekce, iluze, přeludy, a co nevím, to mě nepálí. Proč bych se měl starat o věci, které neznám. To je postoj, který docela chápu. Takhle to dělat, takhle si žít. Bez potřeby uklidňovat si zjitřené nervy. Naco, k čemu, proč? What's the problem?

Jestli to tak ale je, tak si vystačím sám. Nemusím si kvůli tomu, abych uklidnil svoje nervy, namlouvat nějaké klamy, že existuje nějaké vyšší bytí, abych se ho pak mohl držet. Jako utěšitele, jako berličky, jako iluze? Abych obelhával sám sebe z nějakého strachu, to přece není řešení.

Ted' ale musím zdůvodnit, proč vás budu přesvědčovat - a dělám to už několik dní a budu i dnes večer - že Ježíš je klíč. A že v něm nás potkává skutečně Bůh. Proč je Ježíš tak důležitý?

Přemýšlím, kde začít, a začnu u Anatolijského Ušomirského. Skoro přesně před rokem jsme spolu seděli u slavnostně prostřeného stolu v městě Schwäbisch Hall v jednom křesťanském sboru a slavili nádheru sederový večer, slavnostní hostinu, kterou začíná svátek paschy, trvající 7 dní.

Začíná se první večer sederovou slavností. Stoly jsou krásně prostřené, hezké příbory a skleničky. Anatoli vedl, jako hlava rodiny, tuto sederovou slavnost. V židovských rodinách to tak je: sejde se větší společnost a slavnostní hostinu vede otec domu. Sederová hostina má pevně daný řád, trvá 3 hodiny, člověk se dobře nají, ale jsou tam i určité postupy a zvláštnosti, které vám chci nyní krátce osvětlit.

Na stole je sederový talíř a na něm několik různých věcí k jídlu, které mají symbolický význam. Vidíte tam macesy, chleba bez kvasu, pečený bez vykynutí, který se krásně láme. A jsou tam další symbolické věci: vidíte tam petržel, který se také v jednu chvíli bere, namáčí do slané vody a jí. Zelená rostlina je symbolem života, živosti, ale namáčí se do slané vody, což je symbol slz prolévaných v zajetí, v otroctví v Egyptě.

A pak je tam, a chutnalo to velice dobře, hnědá kaše z jablek, skořice, koření a vína, charoset se tomu říká, a symbolizuje to hlínu, ze které Izraelci v otroctví museli vyrábět cihly na domy mocných. A pak jsou tam hořké byliny, čekanka, která se jedla s křenem a připomínala bolesti v otroctví i bolest rozptýleného lidu. A pak tam byla kost z beránka, který se jedl o svátku paschy, kterého porazili, upekli na ohni a snědli. Dnes je tam jenom kost - protože od té doby, co nestojí chrám, se jí něco jiného, ale kost to připomíná. Je tam vajíčko, které má vícero symbolických významů.

A je tam také chvíle, docela na začátku, kdy nejmladší dítě, které tam je, položí otci domu otázku: Čím se tato noc odlišuje od mnoha jiných nocí? A otec domu povstane a vypráví celý příběh o trápení v egyptském zajetí, jak ho čteme v 2. knize Mojžíšově. Vypráví, jak pak přišla ona noc, strašlivá noc, která se ale stala také nocí vysvobození.

Byla to noc Božího soudu, v Egyptských domech zemřeli všichni prvorození. Izraelci ale dostali Mojžíšovým prostřednictvím za úkol, aby zabili velikonočního beránka, paschalního beránka, a jeho krví natřeli veřejně dveří svých domů, pak aby beránka upekli a snědli. A rodiny seděly uvnitř domů, jedly hořké byliny a beránka a macesy, nekvašený chleba. Anděl soudu se jejich domům vyhnul - díky beránkovi.

Museli upéct macesy, protože neměli dost času, měli naspěch, nad ránem lid odešel ze zajetí do svobody. Prošli těžkými zkouškami, u moře zažili zázrak záchrany před nesmírně silnou egyptskou armádou. A pak cesta pouští k hoře Sinaj, kde Bůh Izraelci z lásky daroval smlouvu lásky a milosti, a daroval ji také pravidla pro život, deset přikázání, aby se jim život ve společenství s Bohem opravdu dařil. Pak přišly roky putování po poušti, plné pokušení a svodů, až k cíli velikého zaslíbení, k vlasti, k domovu, který jim Bůh zaslíbil, k izraelské zemi.

A pak otec domu vypráví, že Bůh řekl: Každý rok slavte svátek paschy jako připomínku tohoto vysvobození, vyjití z otroctví, z Egypta. Ale bylo v tom ještě víc. Bůh se jim dal poznat. Na Sinaji jim dal první přikázání. Dostali jich deset, ale první přikázání začíná vyznáním lásky: Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít žádné jiné bohy mimo mne. To je ve skutečnosti zázrak. Bůh se dává poznat, říká „já“, zjevuje svoje jméno.

Je to jako když se my lidé, pokud chceme, aby nás někdo oslovil, představíme svým jménem. Je to možnost navázat s druhým vztah. Jen se nad tím zamyslete: mluvíme o Bohu jako o nějakém absolutnu, nekonečnu, používáme spoustu dalších filosofických kategorií, a Bůh se Izraelskému lidu zjevuje jako ten, kdo mu dává poznat svoje jméno, protože je to Bůh, který chce navázat vztah a říká: Jsem tvůj Bůh.

Dá se to tak říci, je možno strčit Boha do kapsy, je možno ho označit přivlastňovacím zájmenem: tvůj Bůh? Bůh nám přece nepatří! My něco takového skutečně nesmíme. Ale Bůh to chce. On chce být **můj** Bůh, chce být **tvůj** Bůh.

Nechce být Bůh, který je absolutní - absolutní znamená oddělený - chce mít vztah, chce k nám patřit, a chce, abychom my patřili k němu. A to není nějaké slovíčkaření a teologie. Bůh říká: Dokažte to tím, že jsem tě, můj milý izraelský lide, vysvobodil z otroctví v Egyptě.

Tento čin záchrany je zjevením Boha, který nám prozrazuje své jméno, který nám říká **ty**, který k nám chce patřit. Proto Izrael slaví svátky pesach. Chápete, proč je svátek paschy tak důležitý? Bůh se tady dal poznat. A je to nesmírně krásné. Mesiáštní Židé o sederovém večeru vyvedení z Egypta, ale linie pokračuje až k Mesiáši Ježíši, který si o sederovém večeru, o úvodním večeru svátků pascha sedl se svými učedníky v Jeruzalémě a slavil s nimi tento hod.

Můžete si to přečíst v evangeliích, třeba v Lukášově evangeliu, kapitola 22. Píše se tam: Vzal chleba, maces, vzdal díky, lámal a dával těm, s nimiž seděl u stolu, a řekl: Toto je mé tělo, které se za vás vydává. A to, co se tu odehrává, náhle získává velice hluboký význam. A pak bere kalich, při sederové večeři se z kalichu pilo několikrát, bere kalich požehnání, podává jim to a říká: To je má krev, krev znamená život, krev smlouvy, prolitá za vás. A v tom okamžiku se otevírají nové obzory.

Pokud jste doposud měli pocit: „Co nám to tu vyprávíš, to je přece židovská víra, to se možná týká Židů, ale mě ne?“ - teď to získává nové souvislosti. Když to všechno začalo, Boží tajemství s lidem Izrael, povolal Bůh Abrahama, povolal ho z jeho vlasti a nechal ho putovat do zaslíbené země a řekl: V tobě budou požehnány všechny čeledi země. Bůh začíná svoji záchranu světa tím, že vyvoluje. Je to akt jeho lásky, že si vybere to nejmenší. Ale nikdy to není míněno jako vyloučení ostatních, od prvního okamžiku má v zorném poli celé své milované stvoření: V tobě budou požehnány všechny čeledi země.

A tady je Mesiáš Ježíš, Mesiáš Izraele, který slaví svátek Paschy a v kruhu svých učedníků náhle na rovinu zjevuje: Já, který jdu cestou na kříž, já jsem velikonoční beránek, paschátní beránek. Už to není jenom nějaký odkaz ukazující k dávným příběhům. Teď přišel sám Bůh, přichází osobně a obětuje se, jen on sám to může udělat, abychom byli zachráněni na Božím soudu. A dělá to v Ježíši, který ve své smrti na kříži nese, co my všichni nejsme schopní unést, co ničí náš život. Nese naši vinu a Bůh ho potvrzuje jako Mesiáše Izraele a národů - veš vzkříšení.

Tím se otevírají dveře, doširoka, a tento Mesiáš, Ježíš, říká: Jděte do celého světa a zvěstujte toto evangelium, tuto zachraňující zvěst všemu stvoření. Řekněte jim, že kdo uvěří a bude pokřtěn v Ježíšovo jméno, ve jméno trojjediného Boha, bude zachráněn. Kdo neuvěří, bude zatracen.

Tak to říká Ježíš. Horizont se otevírá, začíná ale příběhem izraelského lidu. Doufám, že jste dnes večer porozuměli, že jste stejně jako já pozorně poslouchali, když Anatoli říkal, že teprve skrz Ježíše se získal svou identitu jako Žid.

Jsou dnes mnozí, i církve, kdo zapomněli, že mají Izrael jako svoje kořeny. A že my jsme jenom naroubováni, jak to jednou napsal apoštol Pavel, naroubováni na kmen a kořeny olivy, na Izrael, na Abrahama. A to v Ježíši. A tato zvěst se šíří, všem, všem národům. Obrovský div! Jsme naroubováni, naroubováni jako větve na kmen, na strom. Našimi kořeny ale zůstává Izrael. Příběh Božího lidu Izraele se smí stát naší historií, skrze Ježíše. On nás k tomu vede.

Proto čteme Starý zákon. Proto je tak cenný. A říkám to se vši jasností: Kdo pohrdá Starým zákonem, nikdy Ježíši neporozumí. Nikdy nepozná živého Boha. Tady v Německu existuje jedna moc zlá tradice pohrdání Starým zákonem. Dodnes to cítíme. Mluvílo se o židovském bohu pomsty, kterého jsme nábožensky i sociálně překonali. Velmi zlé pohrdání Starým zákonem.

Ale je to živý Bůh, který se zjevil Abrahamovi a Mojžíšovi a vyvolil si Izrael a Mesiáše Ježíše, který vám i mě otevírá dveře Božího světa a přičleňuje nás do něho, roubuje.

Z toho důvodu poznáte ty, kdo vděčí za svůj život Ježíši, také podle toho, že mají velikou lásku k židovskému národu. Protože je to privilegium, a říkám docela jasně: My jsme si to nezasloužili a zakoušíme momentálně milost nad všechny milosti. Že po masovém vraždění, které jsme my Němci provedli židovskému národu, v naší zemi židé opět nacházejí svůj domov. Něco takového jsme si nezasloužili.

A každý Žid, který se s námi setká, by pro nás měl být výzvou, abychom poznávali nekonečnou nepochopitelnou Boží trpělivost a milosrdenství a konečně se odvrátili od všech svých představ, všech svých klamů, odsunuli všechny podomácku vyrobené představy o Bohu, a řekli: Nic o Bohu nevíme, pokud se nám sám nezjeví, sám nedá poznat. Neodvážil bych se mluvit o Bohu, kdybych se nemohl spolehnout a nevěděl, že v Ježíši Mesiáši, se zjevil Bůh.

Způsobem, který nikomu z nás nevyhovuje. Nikdo si nepřeje Boha, který vykrvácí na kříži. Myslíme si, že máme lepší představy, které jsou estetičtější, které jsou logičtější, a působí méně problémů. Je to arogance, se kterou obvykle přistupujeme k této otázce. Bůh není takový, jak si ho představujeme, je takový, jaký je, takový, jaký se zjevuje. A jen když se sám zjeví, můžeme s pokorou a poslušností vyprávět, kdo to je. Nejlépe se zjevil a ukázal své srdce v Ježíši Mesiáši.

Zadokumentoval nám svoje slovo v dějinách Izraele, v příběhu Boží lásky k tomuto lidu. Se spoustou vzestupů a pádů, spoustou ztroskotání a falešných cest i novými začátky. Ani v Novém zákoně to není jiné. Stále znovu ztroskotání a neposlušnost. Ani dějiny církve nejsou ničím jiným než příběhem lidí, kteří byli Bohem fascinováni, poznali Boha - ale stonásobně krát ho zradili. Pošpinili jeho obraz. Důsledky neseme dodnes.

Ale kdo to pochopí, jde na kolena a prosí: Smiluj se, smiluj se, odpust mi moji vinu. Nejsem hoden tě znát, nejsem hoden, aby ty věčný Bůh, ses o mne staral, miloval mě. Stvořil jsi mne, jsem myšlenkou tvé lásky, dával jsi na mne pozor, chránil, a přišel jsi za mnou, když jsem si přemoudřele myslel, že se obejdu dobře i bez tebe. Nebo když jsem tě používal jako výpomoc v nouzi, kde mi došly všechny ostatní možnosti. Odpust mi. Bud' středem mého života. Bud' svátkem mého života, odpust' mi moje viny! Chci být blízko tvému srdci, dej mi žít z tvé síly, z tvé lásky.

To je nabídka. Je to obrovský zázrak, že tu smíme být my tady a s námi lidé z dalších 16 zemí v Evropě, a další přes internet a televizi, a že tvoříme velké globální obcenství. To, že něco takového smíme zažít, dámy a pánové, je znamením toho, že Bůh má nekonečnou trpělivost. Že chce, aby padly hranice. Znamením, že Mesiáš Ježíš pořád ještě hledá lidi, kteří by se obrátili.

Možná řeknete, pokud jste zdvořilí, že si mně klidně poslechnete, ve svém srdci si ale možná říkáte, že je to netolerantní, to co tu říkám. Že se to všechno týká jenom Ježíše. Chci proto na konec říci ještě jednu věc.

Je to necelých 30 měsíců, co jsem byl v zahraničí a při mezipřistání na nějakém mezinárodním letišti jsem měl několik hodin času. Popadl jsem noviny, které mi nabízeli, vybral jsem si Londoner Times. Listuji tím a došel jsem na dvoustranu s titulkem: „When a man screams to God, then he will answer the prayer.“ Když člověk křičí k Bohu, Bůh jeho modlitbu vyslyší. S tímto obličejem.

Četl jsem si ten článek, je to obličej jednoho z 33 horníků, které to zasypalo při onom strašném neštěstí v Čile před třemi lety, v srpnu 2010. Teprve po 17 dnech zjistili, ti kdo dělali záchranné práce, že tam dole jsou ještě naživu, v hloubce asi 700 metrů. A začali vrtat. Ten příběh si asi ještě pamatujete. Rezonovalo to v nás.

Záchranáři udělali zkušební vrt a tím dolů posílali zásoby a pak to trvalo a trvalo a trvalo, než našli řešení. Posílali jim tam dolů jídlo. Během té doby, kdy horníci seděli uvězněni ve tmě, se z Jose Henriqueze stal jejich farář. London Times ho tak pojmenovaly, farář horníků. Popsal svůj příběh i v knize: Sedmdesát dní pod zení, a je to úchvatný příběh.

Vypadalo to následovně: dvakrát denně, ve 12 a v 18 hodin, se všech 33 horníků, pod vedením Jose Henriqueze, soustředilo na čtení Bible. Nechali si dolů zásobovací trubici poslat malý Nový zákon. A četli ho, světlo jim dolů taky poslali, a modlili se. Pravidelně, dvakrát denně. Drsní muži. A Jose říká: Jsem si jistý, že Bůh byl 34. horník.

A pak to pokračovalo, což jste asi všichni sledovali, předpokládám. Zrovna jsem někde cestoval a mohl jsem to sledovat je zběžně. Trvalo to spoustu dní. A pak nakonec se podařilo prorazit šachtu až dolů. Nebylo to snadné, hrozilo další zřícení. A pak spustili šachtou dolů speciální pouzdro. Do 700 metrové hloubky.

A muži dole mohli, vždycky jenom jeden, nastoupit. Myslím, že to trvalo asi tři čtvrtě hodiny, než je centimetr po centimetru vytáhli nahoru. Trvalo to dlouho, než se podařilo vytáhnout nahoru všech 33 horníků, které nahoře čekal jásot jejich příbuzných.

A Jose Henriquez řekl, že takový vrt mohl vyvrtat jedině Bůh: Jen on mohl pomoci, aby nás našli. Svět mluvil jsem o zázraku techniky a zase jen techniky. Okay.

Pro mě je to hluboký obraz: To je naše situace jako lidí. Žijeme uzavření vůči Bohu a nikdo z nás nemá možnost dostat se na svobodu, na světlo. Jen z Boží strany to jde, jen on může otevřít cestu. A on to dělá, tím že přichází na svět v Ježíši Mesiáši. Sestupuje v bolesti, utrpení a smrti do hlubin a otevírá cestu ven.

Ti muži dole nemohli udělat nic jiného, opravdu nic jiného, než že jednotlivě, každý sám, nastoupili do pouzdra, do úzké kapsle, nemohli tomu nijak pomoci, museli se jen nechat vytáhnout nahoru. Museli důvěřovat, že to jde, že to udělají ti nahoře a povede se to. Mohli to jedině přijmout. Nikde jsem nečetl, ani v London Times, ani v jiných novinách, že by si někdo z těch horníků stěžoval a říkal, že to je netolerantní, že jim vyvrtali jenom jednu záchrannou šachtu. Stejně tak nikdo neříkal, že je to nedůstojné, nechat se docela pasivně obsluhovat. Člověk by rád něco udělal sám. Jsem přece člověk. Když člověk chce, tak to přece jde. - Bláhovost!

Nikdo to tak neřekl. Věděli: To je naše záchrana. Bylo by hezké, mít šachet pět, všichni by se radovali, použili by jistě všech pět. Ale byla tam jenom jedna šachta. A právě o to jde. Nejde o to mít pravdu, nejde o to být v právu. Jde o to, že zachránit nás může jedině živý Bůh sám. Nikdo jiný! Jen on hloubí šachtu, hluboko, hluboko až ke smrti na kříži, až ke hrobu, až do temnoty naší odcizenosti Bohu. Jeho záchrana se týká všech lidí, adresáty jeho lásky je sedm miliard lidí, každý ale musí přijmout jednotlivě. Každý sám za sebe.

Tady v hale je několik tisíc lidí, další tisíce jsou u obrazovky a na přenosových místech. Nemůžeme to ale udělat jako dav, jako jedna velká masa. Cestu záchrany musíme nastoupit každý jednotlivě a říci:

Ježíši, důvěřuji ti, děkuji, že mne máš tak moc rád. Slyšel jsem tvé pozvání a otevírám ti svůj život. Přijímám tvůj dar, že jsi mi odpustil moje viny a vytahuješ mne z mé odcizenosti Bohu a z hlubin mého života na světlo. Děkuji ti za to.

A pak se to stane. Pak to prožijete. A proto je tak důležité, že na konci tohoto večera nepovstaneme hromadně a nebudeme všichni hulákat haleluja nebo něco podobného. Nečekávám žádnou masovou reakci. Ale prosím vás: pokud to docela osobně chcete přijmout, udělat toto rozhodnutí, jako odpověď na nekonečnou Boží lásku, přijďte sem. Jedině on dělá divy. Only he can drill bolt. Jedině on se může prokopat až sem dolů k nám.

Vydejte se na cestu, teď, během toho, co bude znít píseň s pozváním. Přijďte sem dopředu, kde se za chvíli objeví světelný kříž. Tento světelný kříž bude symbolickým místem setkání. Znamením toho, že Bůh v lásce sestupuje až do hlubin našeho života.

Pokud povstanete a přijdete sem dopředu, dáváte tak navenek najevo, k čemu dochází uvnitř. Říkáte: Tady jsem, přijímám to, chci to přijmout. Slyšel jsem tvé pozvání, Ježíši, a otevírám ti svůj život.

Vám, kdo přijdete, nabídku slova modlitby a poprosím vás, abyste je opakovali po mně větu po větě jako svoji upřímnou osobní modlitbu. Řeknu vám slova té modlitby dopředu, abyste si mohli zvážit, jestli to tak chcete. Protože jde o váš život a musí to být poctivé. Ta modlitba zní:

Ježíši, děkuji ti, že mě tak moc miluješ. Přijímám tvé pozvání a otvírám ti svůj život. Vyznávám ti své viny a prosím tě o odpuštění. Děkuji ti, že jsi za mne zemřel na kříži a že jsi mi všechny mé viny odpustil. Celý můj život teď bude patřit tobě. Chci ti důvěřovat. Chci tě následovat. Ukazuj mi svoji cestu. Ty jsi můj Pán. Děkuji, že jsi mne přijal. Amen.

Pokud se tak chceme pomodlit, pojd'te ke kříži. Zvu vás Ježíšovým jménem. Touží po tom, hledal nás, až do dnešního večera, až do této chvíle.

Pozvání se netýká jenom vás všech, kdo jste tady v Porsche aréně, platí i pro vás všechny na všech přenosových místech. Moderátoři večera vám teď vysvětlí, kde je místo setkání tam u vás. Můžete tam přijít a modlit se tuto modlitbu. A pozvání se týká také vás, kdo sedíte společně s přáteli nebo možná sami před obrazovkou. Pokud chcete, můžete se nahlas pomodlit slovy této modlitby jako svými slovy.

Zvu vás. Co nás pojí, není jenom technika. Ta nám jistě pomáhá. Co nás ale navzájem pojí, je Boží láska. Ta vytváří spojení mezi ním a námi, a mez námi navzájem. Srdečně vás zvu: Pojd'te dopředu. Ať jste kdekoli, staří nebo mladí. Přijměte poznání a pojd'te sem, pojd'te ke kříži.

Společně s vámi sem přijdou někteří spolupracovníci, poznáte je podle žlutých visaček. Budou vám k dispozici pro rozhovor, pokud budete chtít. Čekáme na vás, modlíme se za vás. V Ježíšově jménu: Pojd'!

### 1. a 2. sloka písně: Ježíši, k tobě mohu přijít

Ježíš jednou řekl: Stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře, k tomu vejdu a budu s ním večeřet, budu s ním sdílet jeho život, a on se mnou.

Dneska večer jsi slyšel, že Bůh ve své lásce klepe na dveře, na dveře tvého života. Nečekej, že vnikne dovnitř násilím. To nikdy neudělá. Láska je něžná, jemná, prosí, klepe, čeká. Bůh je nesmírně trpělivý. Ale když klepe, odpověz. Zve tě, přijď. Nech se pozvat, čekáme na tebe.

### 3. sloka písně: Ježíši, k tobě mohu přijít

Srdečně vás vítám! Jsme tu v přítomnosti živého Boha, Ježíš nás sem pozval. Řekl: Kdo prosí, tomu bude dáno, kdo prosí, dostane. Proto se teď společně pomodlíme a prosím vás, opakujte větu po větě slova modlitby, kterou vám budu předříkávat a modlete se jí se vši upřímností jako svojí osobní modlitbu. Modlit se touto modlitbou můžete samozřejmě i tam, kde právě sedíte. Pokud nás sledujete v televizním vysílání nebo posloucháte v rádiu.

Je to pro nás všechny posvátná chvíle přítomnosti Boha, který nám v Ježíši otevřel své srdce. Modleme se:

Ježíši, děkuji ti, že mě tak moc miluješ. Přijímám tvé pozvání a otvírám ti svůj život. Vyznávám ti své viny a prosím tě o odpuštění. Děkuji ti, že jsi za mne zemřel na kříži a že jsi mi všechny mé viny odpustil. Celý můj život teď bude patřit tobě. Chci ti důvěřovat. Chci tě následovat. Ukazuj mi svoji cestu. Ty jsi můj Pán. Děkuji, že jsi mne přijal. Amen.

Amen znamená: platí to, je to pravda. Je to tak. A Bůh k tomu říká své amen. Slyšel vaši modlitbu, slíbil, že nám bude naslouchat.

Přijměte osobní slovo živého Boha. Najdete ho v proroctví proroka Izaiáše v 43. „Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj.“ Tím si můžeš být jistý, protože Ježíš pro tebe zemřel a vstal z mrtvých. Bůh nelže. Chce patřit k tobě a ty máš patřit k němu.

Chci vás povzbudit, abyste to s vděčností každý den brali znovu a znovu vážně. Je to dar. Žijeme z tohoto daru. A prosím vás, abyste žili tento vztah s plnou důvěrou. Mluvte s Bohem v modlitbě. To my křesťané říkáme modlit se. Lidé mají velmi zkreslené představy o modlitbě. Člověk nemusí říkat žádné nadnesené věty a dělat přednášky, ale mluvit ze srdce, jak to jde. Když naše malé děti pronášejí svoje nesrozumitelné žvatlání, šileně se z toho radujeme. Neříkáme jim: Zavři pusku, buď to říkej celé věty nebo mlč!

Znovu a znovu potkávám lidi, kteří říkají: Nemohu se modlit, a mají pocit, že musí formulovat něco kdoví jak komplikovaného. Může si vylít svoje srdce, plakat, můžeš křičet, můžeš se radovat, můžeš koktat, můžeš to říci, jak umíš. Bůh rozumí všemu. Dokonce i švábštině a porůsrské němčině, naštetší pro mě. Rozumí i tvým docela neumělým slovům. A uvidíš, že porosteš; podobně jako se učí mluvit malé dítě, budeš se i ty učit modlit. Nikdo z nás, ani když jsme dospělí lidé, to neumí sám od sebe. Musíme se to učit.

Prosím vás také, čtěte Bibli. Začněte evangelii, kde najdete Ježíšovy příběhy a jeho slova. Čtěte, proto abyste ho lépe poznali a mohli mu silněji důvěřovat. Čtěte si krátké oddíly. Rádi vám s tím pomůžeme - a ve sboru, ve společenství vás v tom určitě podpoří.

A to je to další, co je důležité. Zkontaktujte se s Boží rodinou, s křesťany, s těmi, kdo z celého srdce následují Ježíše. Navzájem se potřebujeme. Sám člověk nevydrží. Nejenom proto, že potřebuje pomoc na své nové cestě. Velmi rychle zjistíte, že jsou tu druzí, kteří potřebují vás, jako povzbuzení, jako podporu. Jako orientaci. Je to nesmírně krásná věc, toto dávání a přijímání, společenství na této cestě.

Dneska je to jen začátek. Má se z toho stát cesta života vedoucí až k Bohem zaslíbenému cíli v jeho novém světě a ve věčnosti. Pak ho uvidíme tváří v tvář. Do té doby s ním budeme mít mnoho zkušeností během všedního dne. Ale jde o to, abys šel jeho cestou. Dneska je to jenom první krok. Bůh ať vám na této cestě žehná.

Se všemi vámi, kdo jste zde, i s vámi na přenosových místech, se chci pomodlit modlitbu požehnání: Pane, vidíš nás s našimi touhami a hledáním, našimi otázkami, našimi bolestmi a našimi silnými stránkami, naší bezradností a naší nadějí. Bud' s námi dnes večer při všech rozhovorech. Bud' s námi na našich cestách. Chraň nás dnes v noci. - Pokoj Boží necht' je s vámi. Amen.

Nashledanou.